

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců JUDr. Václava Štencla, MA, a Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., ve věci

žalobce: **HP TRONIC Zlín, spol. s r. o.**, IČO 49973053
sídlem Práce 2523, 760 01 Zlín
zastoupený advokátem JUDr. Robertem Nerudou, Ph.D.
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, 605 55 Brno

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v provedení šetření na místě v obchodních prostorách žalobce ve dnech 17. 4. 2024 a 18. 4. 2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Ve dnech 17. 4. 2024 a 18. 4. 2024 provedl žalovaný v obchodních prostorách žalobce šetření na místě na základě pověření předsedy žalovaného ze dne 15. 4. 2024, č. j. ÚOHS-15442/2024/872 (dále „pověření“), za účelem prověření možného porušení § 3 odst. 1

zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, a čl. 101 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie. Toto porušení mělo spočívat v uzavírání a plnění zakázaných dohod o přímém nebo nepřímém určení cen zboží pro další prodej sjednávaných mezi žalobcem a jeho odběrateli nejméně od roku 2020, a to ve vztahu k elektrospotřebičům a příslušenství.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobce se domáhá určení, že provedení místního šetření bylo nezákonným zásahem, a uložení zákazu žalovanému, aby v rámci své činnosti přihlížel k dokumentům, které při místním šetření zajistil, a vycházel z jejich obsahu. Nezákonnost místního šetření spatřuje v třech důvodech.
3. Prvním důvodem je skutečnost, že místní šetření bylo svým důvodným podezřením a rozsahem totožné s předchozím místním šetřením, které soudy označily za nezákonné. Jedná se o nezákonnou snahu sanovat dřívější procesní pochybení opakováním totožného vyšetřovacího úkonu na úkor ústavně garantovaných práv bez doplnění dokazování či další specifikace původních podezření. Místní šetření proto nesplnilo podmínku přiměřenosti. Žalobce v této souvislosti zejména odkazuje na judikaturu týkající se přípustnosti opakování daňové kontroly. Zdůrazňuje, že soudy své výhrady k opakovaným daňovým kontrolám nezakládají na legislativě specifické pro daňové kontroly, ale zejména na ústavním pořádku a obecných principech profesionality a odborné péče při výkonu veřejné správy.
4. Jako druhý důvod nezákonnosti žalobce označuje skutečnosti, že žalovaný zjevně přihlížel k dokumentům zajištěným nezákonně při prvním místním šetření. Přihlížení k těmto dokumentům spatřuje v několika skutečnostech. Předně si inspektoři nevyžádali přístup k e-mailům osob, u nichž při prvním místním šetření nezachytili žádnou relevantní komunikaci. Vyžádali si naproti tomu přístup k e-mailům u osob zařazených do oddělení SDA, jejichž pracovní náplní není kontakt s odběrateli žalobce, a kteří figurovali v komunikaci zajištěné při prvním místním šetření. Při vyhledávání pak vynechali ze seznamu klíčových slov ta, která nevedla při prvním místním šetření k zajištění žádných dokumentů. Také změna právního důvodu (vedle porušení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže také porušení čl. 101 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie) byla důsledkem předběžného vyhodnocení původně zajištěných důkazů. Tento nezákonný postup je důsledkem pověření téměř totožného týmu inspektorů, ačkoliv žalovaný má dostatek zaměstnanců, kteří se prvního místního šetření nezúčastnili.
5. Třetím důvodem nezákonnosti je skutečnost, že místní šetření představovalo nezákonnou „rybářskou výpravu“, neboť rozsah pověření byl vymezen natolik genericky, a navíc bez časového omezení, že fakticky žalovaného zmocňovalo k šetření veškeré obchodní činnosti žalobce. Předseda pověření vydal pouze na základě čtyř e-mailů dvou zaměstnanců žalobce s jediným odběratelem – Elberry s. r. o. (dále „Elberry“). Cenové srovnání se týkalo pouze vybraných produktů značek Bosch, Jata a Sogo a nevypovídá o autonomii odběratelů při určování jejich prodejních cen. Velkoobchodní tržní podíl žalobce je velmi nízký a uzavírání dohod by se nemohlo projevit v míře cenové harmonizace na trhu, která je častěji způsobena cenovým následováním. Obrat žalobce realizovaný se společností Elberry je zcela zanedbatelný. Předchozí rozsudek Nejvyššího správního soudu nelze interpretovat jako *en bloc* aprobování takto širokého vymezení věcného rozsahu pověření. Rozsah pověření neodpovídal důvodnému podezření.

6. Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Nejvyšší správní soud shledal, že byl žalovaný *de facto* postihnut za překročení mezí prvního pověření, šetření však obstálo v testu vhodnosti. Formulace obsahu pověření odpovídá nárokům kladeným na vymezení předmětu šetření. Existují indicie nasvědčující tomu, že se jednání žalobce nemuselo nutně zaměřovat pouze na elektrospotřebiče Bosch, Jata a Sogo. Rozsah podezření je dán souhrnem dokumentů žurnalizovaných ve spise ke dni předcházejícímu místnímu šetření. K původním indiciím přibýly i další. Konkrétně se jedná o 12 dříve zajištěných dokumentů, ke kterým bylo možné přihlížet. Po zahájení správního řízení si žalovaný vyžádal mimo jiné informace a podklady od některých odběratelů žalobce. Závěr o možném ovlivnění obchodu mezi členskými státy žalovaný nepostavil na nezákonně získaných důkazech, nýbrž na tom, že dohodami bylo pokryto celé území členského státu. Žalovaný není limitován v počtu uskutečnění šetření na místě, je pouze na jeho vlastním odborném uvážení, zda, kdy a u kterého subjektu místní šetření provede. Provedením druhého místního šetření žalovaný nezasáhl do práv a zájmů žalobce nad nezbytnou míru. Nešlo o opakování téhož úkonu, ale o úkon, který byl shodný a nezbytný pro další průběh správního řízení. Daňová kontrola se odlišuje od správního řízení o možném spáchání přestupku. Žalovaný se pokusil co nejvíce minimalizovat zásah do sféry žalobce. Nepřihlížel k nezákonně zajištěným dokumentům, zohlednil pouze samotný průběh předchozího šetření. Inspektoři určili seznam relevantních osob na základě organigramu žalobce. Logicky nepodrobovali opětovnému šetření ty subjekty, které se ukázaly v prvním místním šetření jako irelevantní zdroje informací. Seznam klíčových slov není závazný a může být operativně upraven. Nebylo potřebné zajistit opětovně komunikaci mezi žalobcem a společností Elberry. Provedení místního šetření téměř totožným vyšetřovacím týmem inspektorů je irelevantní. Rozsah místního šetření také odpovídal důvodnému podezření. Nebylo možné dojít k závěru, že se určování cen týkalo výlučně elektrospotřebičů tří značek. Lze předpokládat, že daná praktika je zaměřena vůči co nejširšímu okruhu odběratelů a věcně zasahuje ty výrobky, s nimiž dodavatel obchoduje. Cenové srovnání bylo jen jednou z indicií a provádění obdobných srovnání dalších značek by bylo irelevantní, neboť v dané chvíli bylo vhodným nástrojem právě provedení šetření na místě. S námitkou možného cenového následování bude třeba se vypořádat až v rámci dokazování.
7. Ve svých dalších podáních účastníci setrvali na svých stanoviscích.

III. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud v Brně shledal, že žaloba byla podána v zákonné lhůtě osobou k tomu oprávněnou a směřuje proti úkonu správního orgánu, který pojmově může být zásahem ve smyslu § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Přistoupil proto k přezkumu zákonnosti tvrzeného zásahu. Ve věci soud nenařizoval ústní jednání s ohledem na souhlas účastníků řízení s rozhodnutím bez jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Zákonnost tvrzeného zásahu soud posuzoval podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu (§ 87 odst. 1 s. ř. s.). Při rozhodování vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.

III. a) Obecná východiska

9. O tom, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu podle § 82 a násl. s. ř. s. je adekvátním prostředkem bezprostřední ochrany proti provedení šetření na místě žalovaným dle zákona o ochraně hospodářské soutěže, svědčí rozsudek Evropského

soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 2. 10. 2014 ve věci *DELTA PEKÁRNY a. s. proti České republice*, č. stížnosti 97/11 (všechna zde citovaná judikatura je dostupná na stránkách www.echr.coe.int, curia.europa.eu nebo www.nssoud.cz), jenž tento typ žaloby považuje za nejvhodnější mechanismus ochrany proti zneužití pravomoci žalovaného jakožto kontrolního orgánu při šetření na místě.

10. V návaznosti na rozsudek ESLP ve věci *Delta pekárny* byl s účinností od 19. 10. 2016 doplněn § 21f zákona o ochraně hospodářské soutěže o odst. 7 ve znění: „*Proti šetření v obchodních prostorách soutěžitelů lze podat žalobu.*“ Jak uvádí důvodová zpráva k zákonu č. 293/2016 Sb., kterým byla citovaná změna v zákoně o ochraně hospodářské soutěže provedena, „[t]ato žaloba přitom umožňuje, aby soud přezkoumal nejenom to, zda byly dodrženy podmínky pro zahájení místního šetření, ale i samotný průběh tohoto šetření, a to relativně krátce po realizaci zásahu, jelikož pro podání zmíněné žaloby soudní řád správní zakotvuje subjektivní lhůtu dvou měsíců“.
11. Na základě § 21f odst. 7 zákona o ochraně hospodářské soutěže ve spojení s § 82 a násl. s. ř. s. již správní soudy přezkoumávají šetření na místě *en bloc*, tedy nejen samotné pověření k šetření, ale též (a zejména) jeho vlastní průběh, přičemž mohou vyslovit jeho nezákonnost, zakázat žalovanému pokračovat v porušování práv soutěžitelů a, je-li to možné, přikázat mu obnovit stav před zásahem (§ 87 odst. 2 s. ř. s.).
12. Mezi žalobcem a žalovaným není sporu o tom, že provedené šetření na místě mělo zákonnou oporu v § 21f zákona o ochraně hospodářské soutěže a jeho realizace mohla sledovat legitimní cíl, kterým je efektivní výkon ochrany hospodářské soutěže. Z toho, že šetření na místě mělo zákonný základ a obecně je jeho provádění v souladu s legitimními cíli, však ještě nelze učinit závěr, že obstálo coby zákonné v dané konkrétní věci. Aby tento závěr bylo možno učinit, muselo by šetření na místě být též nezbytné, tj. především přiměřené uvedenému legitimnímu cíli. Aby pak bylo přiměřené, muselo by vyhovět v testu vhodnosti, délky a rozsahu (viz rozsudek ESLP ve věci *Delta pekárny*, bod 91; resp. na něj navazující rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 10. 2016, č. j. 62 Af 39/2016-115; a dále rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 23. 3. 2017, č. j. 62 A 236/2016-91; ze dne 31. 3. 2017, č. j. 29 A 165/2016-150; ze dne 29. 5. 2017, č. j. 30 Af 29/2016-262). Nelze tedy souhlasit s tvrzením žalovaného, že by bylo pouze na jeho uvážení, zda, kdy a u kterého subjektu místní šetření provede. Toto oprávnění žalovaného je zásadním způsobem limitováno.
13. Nezákonnost předmětného šetření na místě, jež je žalobou označeno jako zásah, žalobce spatřuje v tom, že 1) bylo provedeno opakovaně, aniž by bylo doplněno dokazování či specifikováno původní důvodné podezření, a neobstojí tedy v testu vhodnosti, 2) při něm žalovaný přihlížel k nezákonně zajištěným důkazům z předchozího místního šetření, 3) rozsah pověření byl vymezen příliš obecně a rozsah místního šetření neodpovídal důvodnému podezření.

III. b) Opakované šetření na místě bylo přípustné

14. Žalobce předně namítá, že žalovaný nesplnil podmínky pro opakování místního šetření. Před posouzením této námitky je potřeba nejprve stručně zrekapitulovat kroky, které žalovaný učinil ve vztahu k žalobci za účelem prověření protisoutěžního jednání, z jehož spáchání žalobce podezřívá.

15. Žalovaný nejprve v rámci šetření na místě u Elberry při prověřování jiného protisoutěžního jednání zajistil čtyři e-maily, ze kterých pojal podezření na to, že žalobce uzavírá se svými odběrateli dohody o určení cen zboží pro další prodej. E-maily se týkaly elektrospotřebičů Bosch, Jata a Sogo. Toto podezření prověřil žalovaný srovnáním cen některých výrobků na internetovém srovnávači heureka.cz. Následně vydal dne 12. 6. 2023 pověření k provedení šetření na místě v provozovně žalobce (dále „předchozí pověření“), které inspektoři provedli ve dnech 13. 6. 2023 a 14. 6. 2023 (dále „předchozí místní šetření“). Proti tomuto místnímu šetření žalobce brojil žalobou u Krajského soudu v Brně. Ten jí rozsudkem ze dne 28. 11. 2023, č. j. 31 A 72/2023-103, vyhověl, určil nezákonnost předchozího místního šetření a zakázal žalovanému přihlížet k dokumentům, které při něm zajistil. Tento rozsudek následně zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 3. 2024, č. j. 4 As 403/2023-60, a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem, že místní šetření bylo nezákonné, neboť žalovaný vybočil z věcného rozsahu šetření, nicméně dospěl k závěru, že krajský soud nemůže žalovanému zakázat přihlížet k těm dokumentům, které přímo souvisí s šetřenou protisoutěžní praktikou v mezích pověření. V návaznosti na tento rozsudek provedl žalovaný ve dnech 17. 4. 2024 a 18. 4. 2024 opakované šetření na místě, které je předmětem nyní posuzované věci. Krajský soud následně rozsudkem ze dne 3. 7. 2024, č. j. 31 A 72/2023-174, opětovně určil, že provedení předchozího místního šetření bylo nezákonným zásahem, ale nově zakázal žalovanému přihlížet jen k některým dokumentům a ve zbytku žalobu zamítl.
16. Předně soud uvádí, že opakované provedení šetření na místě právní úprava nezakazuje. Judikatura naopak přímo počítá s možností provedení více místních šetření u téhož soutěžitele (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2022, č. j. 2 As 250/2020-81, rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C-583/13 P, *Deutsche Bahn*). Krajský soud má navíc za to, že je potřeba rozlišovat mezi provedením dalšího místního šetření (právě na tuto situaci spíše míří uvedené rozsudky) a opakováním místního šetření poté, co bylo předchozí místní šetření prohlášeno za nezákonné. V prvním případě se podle názoru soudu mohou z velké části uplatnit východiska, na která žalobce poukazuje, a lze proto požadovat, aby dalšímu místnímu šetření předcházela nová zjištění podporující nutnost takového úkonu. Naproti tomu v případě opakovaného místního šetření jde „pouze“ o nápravu nezákonného postupu cestou opětovného provedení téhož úkonu. Zatímco žalobce vnímá snahu žalovaného sanovat své dřívější procesní pochybení jako něco nepřipustného, v očích soudu se naopak jedná o běžný postup, jehož uplatnění nic nebrání ani v případě místního šetření. Procesní předpisy standardně umožňují opětovné provedení procesního úkonu, jestliže byl původně proveden nezákonně.
17. Rozdíl mezi dalším a opakovaným místním šetřením spatřuje soud také v tom, že konstatováním nezákonnosti místního šetření se aktivují postupy, které samy o sobě vedou k nápravě jeho negativních důsledků pro prověřovaný subjekt. Za částečnou nápravu lze považovat již samotný rozsudek soudu, který nejenže konstatuje nezákonnost zásahu, ale také zpravidla vede k částečnému odklizení důsledků zásahu, například formou zákazu přihlížet k zajištěným dokumentům. Dalším institutem vedoucím k odstranění negativních důsledků je pak odpovědnost státu za škodu způsobenou nezákonným zásahem. Jestliže existují tyto speciální prostředky nápravy nezákonnosti, není dán důvod pro to, aby byla napravována také v další rovině – cestou zákazu opakovaného šetření na místě. Naproti tomu v případě provádění dalšího (tj. nikoliv opakovaní) místního šetření v téže věci se případné negativní (nikoliv však nutně nezákonné) důsledky pro šetřený subjekt kumulují a nejsou nijak eliminovány. Na každé další místní šetření proto nelze nahlížet jako na

izolovaný úkon, nýbrž spíše jako na pokračování předchozího úkonu, kterým se intenzita původního zásahu do práv soutěžitele dále prohlubuje.

18. Žalobcem prováděné srovnání s přípustností opakované daňové kontroly je podle názoru soudu nepřiléhavé z několika důvodů. Předně je daňová kontrola zcela odlišným institutem (fakticky nahrazuje celé prvostupňové řízení před správcem daně) se zcela odlišnou právní úpravou. Jakkoliv Ústavní soud v judikatuře věnované otázce faktického opakování daňové kontroly (např. žalobcem citovaný náleze ze dne 21. 4. 2009, č. j. II. ÚS 703/06) vychází primárně z ústavněprávních principů, Ústavní soud si byl nepochybně vědom legislativního kontextu a specifík institutu daňové kontroly. Poměrování práv, do kterých je daňovou kontrolou zasaženo, s veřejným zájmem, který měl zásah ospravedlňovat, navíc nelze bez dalšího přenést na místní šetření. Zájem státu na tom, aby byl odhalen přestupek spočívající v uzavírání kartelových dohod, je podle názoru soudu silnější než „pouhý“ zájem státu na řádném stanovení a výběru daně. Ani zásah do práv kontrolované osoby není přímo porovnatelný. Daňová kontrola zahrnuje celou řadu úkonů, které zasahují do práv daňového subjektu kontinuálně po delší dobu. Šetření na místě provedené žalovaným je proto mnohem více srovnatelné nikoliv s daňovou kontrolou jako celkem, nýbrž spíše s konkrétním dílčím úkonem, který správce daně provádí v rámci daňové kontroly. Přiléhavější by proto bylo porovnání šetření na místě s takovým dílčím úkonem, potažmo ještě lépe s místním šetřením prováděným v rámci vyhledávací činnosti. V daňovém řízení přitom není dána překážka pro to, aby daňový orgán napravit nezákonné provedení určitého procesního úkonu, pro kterou mu soud jeho rozhodnutí zrušil, tím, že tento procesní úkon zopakuje. Žalobcem citovaná judikatura se navíc vztahuje spíše k provádění další daňové kontroly v téže věci, nikoliv k opakování úkonu, který byl shledán nezákonným.
19. Lze shrnout, že opakování šetření na místě je obecně přípustné, a směřuje-li k napravení dříve zjištěné nezákonnosti, není jeho nutným předpokladem zjištění nových relevantních skutečností. Nejedná se o obcházení zákona, nýbrž o postup zákonem z rozumných důvodů nezakázaný. Krajský soud proto nesouhlasí se žalobcem ani v tom, že by z uvedených důvodů šetření na místě neobstálo v testu vhodnosti, a bylo tudíž nepřiměřené. V postupu žalovaného soud nespatřuje porušení čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 1 a 4, čl. 10 odst. 2 a 3, čl. 13 či čl. 36 Listiny základních práv a svobod, ani čl. 6 či 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
20. Nad rámec nutného odůvodnění soud poznamenává, že i kdyby byla podmínkou opakování místního šetření existence nových relevantních skutkových zjištění, v projednávané věci by tato podmínka byla splněna. Žalovaný totiž nově disponoval přinejmenším dokumenty, které byly zajištěny při předchozím místním šetření a které se zároveň týkaly šetřeného protisoutěžního jednání. K nim mohl žalovaný ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 403/2023-60 přihlížet.

III. c) Žalovaný nepřihlížel k nezákonně zajištěným dokumentům

21. Nezákonnost místního šetření dále žalobce spatřuje v tom, že při samotném místním šetření, respektive při vydávání pověření žalovaný (potažmo jeho předseda) přihlížel k dokumentům nezákonně zajištěným při předchozím místním šetření.
22. Na úvod je vhodné zopakovat, že místní šetření proběhlo v době, kdy neexistovalo pravomocné rozhodnutí soudu, které by ve svém výroku konstatovalo nezákonnost předchozího místního šetření a zakazovalo žalovanému vycházet z dokumentů zajištěných

v rámci daného místního šetření. Žalovaný totiž opakované místní šetření provedl po vydání zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 403/2023-60 a zároveň před vydáním druhého rozsudku Krajského soudu v Brně v dané věci č. j. 31 A 72/2023-174. Na druhou stranu, neexistence pravomocného rozsudku o dané zásahové žalobě nemá vliv na samotnou nezákonnost předchozího místního šetření a nezákonnost zajištění některých dokumentů, čehož si byl žalovaný vědom s ohledem na odůvodnění rozsudku č. j. 4 As 403/2023-60. Pokud by tedy žalovaný s vědomím závěrů Nejvyššího správního soudu při opakovaném místním šetření zakládal své kroky na nezákonně zajištěných důkazech, nebylo by možné nezákonnost takto provedeného místního šetření vyloučit pouhým poukazem na skutečnost, že v té době neexistovalo pravomocné rozhodnutí soudu, které by mu takový postup autoritativně (ve výroku) zakazovalo.

23. Pro posouzení otázky, zda žalovaný při opakovaném místním šetření vycházel z nezákonně zajištěných dokumentů, je potřeba nejprve vymezit, co bylo oněmi nezákonně zajištěnými dokumenty. Nejvyšší správní soud totiž v rozsudku č. j. 4 As 403/2023-60 fakticky dospěl k závěru, že samotná nezákonnost místního šetření neznamená zároveň nezákonnost všech zjištění učiněných při tomto místním šetření. Za nezákonná zjištění (respektive dokumenty, k nimž by žalovaný neměl dále přihlížet) označil pouze takové dokumenty, které vybočovaly z věcného rozsahu předchozího pověření, tj. které se netýkaly značek Bosch, Jata a Sogo. Ke všem ostatním zjištěním tedy žalovaný ve světle právního názoru Nejvyššího správního soudu přihlížet mohl.
24. Za taková ostatní (zákonná) zjištění lze přitom označit nejen konkrétní dokumenty zajištěné při místním šetření, které se týkaly značek Bosch, Jata a Sogo, ale také informace o tom, že u konkrétních osob, na konkrétních místech či za použití konkrétních nástrojů nepřineslo šetření relevantní výsledek, nebo obecněji informace o průběhu místního šetření. Krajský soud proto nespatřuje nezákonnost ani v tom, že si inspektoři nevyžádali přístup k e-mailům osob, u nichž při prvním místním šetření nezachytili žádnou relevantní komunikaci, ani v tom že nepoužili při vyhledávání klíčová slova, která tehdy nevedla k zajištění žádných dokumentů. Lze souhlasit se žalovaným v tom, že žalobcem vytýkaný postup byl naopak žádoucí, neboť nevystavoval žalobce zbytečným úkonům, u nichž žalovaný neočekával žádný přínos pro probíhající přestupkové řízení. Takový přístup vede nejen k hospodárnosti řízení, ale také šetří práva kontrolované osoby.
25. Za nezákonné nelze považovat ani to, že k provedení šetření na místě byl pověřen téměř stejný tým inspektorů. Předně zákon obměnu týmu inspektorů nepožaduje. Navíc, mohli-li inspektoři vycházet z procesních zjištění učiněných při předchozím šetření na místě (viz výše), pak není dán žádný důvod pro to, aby opakované místní šetření prováděly pouze osoby bez této procesní zkušenosti.
26. Za přihlížení k nezákonně získaným dokumentům nelze považovat ani to, že si inspektoři vyžádali přístup k e-mailům u osob zařazených do oddělení SDA (konkrétně žalobce zmiňuje tyto osoby: M. L., M. B., E. M., J. S., R. P., D. L., V. K.), jejichž pracovní náplní není kontakt s odběrateli žalobce, a kteří figurovali v komunikaci zajištěné při prvním místním šetření. Jak je patrné z protokolu o průběhu předchozího místního šetření (č. j. ÚOHS-22031/2023/872), většinu těchto osob si pro účely prohlédnutí e-mailové komunikace inspektoři vytipovali již při předchozím místním šetření: „Na základě informací o manažerech HP TRONIC Zlín, jejich vedoucích a značek elektrospotřebičů, inspektoři určili 11 pracovníků společnosti HP TRONIC Zlín, v jejichž gesci jsou elektrospotřebiče značek Bosch, Sogo a Jata, a jejichž e-mailové účty požádali zablokovat. K blokaci účtů došlo v 13:05 hod. a jednalo se o p. B. M., K. V., L. D., M. E., p. Z. N., p. H. J., p. P.

I., p. P. R., pí K. V., p. P. P. a p. V. L.“ Není proto žádný důvod se domnívat, že tentokrát k vytipování těchto osob došlo na základě zjištění učiněných z nezákonně zajištěných dokumentů.

27. Ani změnu právní kvalifikace šetřeného jednání nepovažuje soud za důsledek přihlížení k nezákonně získaným důkazům. Oproti předchozímu pověření žalovaný v novém pověření kvalifikoval jednání žalobce nejen jako porušení § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže, ale také jako porušení čl. 101 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie. Nic však nenasvědčuje tomu, že by právě dokumenty zajištěné při předchozím místním šetření nezákonně, byly klíčové pro vyhodnocení, zda jednání žalobce mohlo ovlivnit obchod mezi členskými státy Evropské unie (což je skutečnost, která opodstatňuje rozšíření právní kvalifikace také na porušení čl. 101 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie). Ve věci již bylo zahájeno přestupkové řízení a žalovaný disponoval některými dokumenty (získanými zákonně při předchozím místním šetření) podle něj potvrzujícími vliv protisoutěžního jednání žalobce na obchod mezi členskými státy. I kdyby tyto dokumenty potvrzovaly takové jednání pouze ve vztahu ke spotřebičům Bosch, Jata a Sogo, krajský soud nevidí důvod, proč by žalovaný již v tomto rozsahu nemohl dospět k závěru o ovlivnění obchodu mezi členskými státy s ohledem na zjištění, že zakázanými dohodami bylo pokryto celé území České republiky.
28. Krajský soud proto neshledal námitky, že žalovaný při šetření na místě přihlížel k nezákonně zajištěným dokumentům, důvodnými.

III. d) Rozsah šetření na místě odpovídal důvodnému podezření

29. Žalobce dále místní šetření označuje za nezákonnou „rybářskou výpravu“, neboť rozsah pověření (a tím i rozsah šetření) neodpovídal důvodnému podezření a byl vymezen natolik genericky, a navíc bez časového omezení, že pověření fakticky žalovaného zmocňovalo k šetření veškeré obchodní činnosti žalobce.
30. Krajský soud předeseílá, že otázku přípustného rozsahu pověření (a tím i rozsahu šetření) v nyní posuzovaném případě již fakticky vyřešil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 4 As 403/2023-60. Zaprvé ve shodě s krajským soudem uvedl, že žalovaný neměl povinnost v pověření vymezit časový rozsah šetření. Zadruhé k věcnému vymezení rozsahu šetření uvedl, že žalovaný neměl povinnost detailně specifikovat předmět přezkumu a že „*mu nic nebránilo, aby jej v pověření vymezil obecněji např. na „trh elektrospotřebičů“ nebo „bílých spotřebičů“ apod.*“. Krajský soud nevidí důvod se od tohoto hodnocení Nejvyššího správního soudu odchýlit, neboť vychází převážně z týchž podkladů. K jednotlivým dílčím námitkám se proto vyjádří pouze ve stručnosti.
31. Závěr, že soutěžní úřad není povinen v pověření vymezit časový rozsah šetření, potvrzuje judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 8. 11. 2019, č. j. 5 As 339/2018-40) i Soudního dvora Evropské unie (rozsudek ve věci T-339/04 *France Télécom SA proti Komisi*). Taktéž širší vymezení prověřovaného jednání (typicky za použití rozšiřujících formulací jako například „případně dalšími soutěžiteli“, „zejména“ nebo „včetně mimo jiné“) již ve své rozhodovací činnosti aproboval jak Nejvyšší správní soud (rozsudky ze dne 22. 8. 2018, č. j. 2 As 257/2018-44, ze dne 29. 3. 2018, č. j. 5 As 119/2017-60, nebo ze dne 20. 12. 2018, č. j. 10 As 203/2017-35), tak Soudní dvůr Evropské unie (rozsudek ve věci C-37/13 *P Nexans a Nexans Francie proti Komisi*).

32. Pokud jde konkrétně o nyní projednávanou věc, nad rámec odkazu na rozsudek č. j. 4 As 403/2023-60 soud poznamenává, že považuje za zcela případné zdůvodnění ze strany žalovaného, že praktika určování cen pro další prodej je zásadně směřována vůči všem odběratelům a věcně zahrnuje ty výrobky, s nimiž dodavatel obchoduje. Nelze přehlédnout, že již zboží značek Bosch, Jata a Sogo, jejichž cenové srovnání žalovaný prováděl, zahrnovalo širokou škálu elektrospotřebičů (větší či menší kuchyňské spotřebiče jako trouba, myčka, rychlovarná konvice, gril, či kuchyňská váha, i další domácí spotřebiče jako vysavač, pračka). Podezření žalovaného, že se uzavírání dohod o cenách pro další prodej může týkat všech elektrospotřebičů a příslušenství, které žalobce prodává, proto soud považuje za důvodné. Pověření tedy rámec tohoto důvodného podezření nepřekračuje. Skutečnost, že toto vymezení dotčených výrobků pokrývá celou činnost žalobce, je dána nikoliv excesivním vymezením prověřovaného jednání, nýbrž zaměřením podnikatelské činnosti žalobce, což není nijak nestandardní.
33. To, že jednotlivé listinné podklady mohly zakládat důvodné podezření ze spáchání přestupku, již podrobně zdůvodnil krajský soud ve svém rozsudku č. j. 31 A 72/2023-174 ve vztahu k předchozímu místnímu šetření. V podrobnostech proto na něj k této problematice odkazuje a zdůrazňuje pouze základní teze. Interpretace obsahu e-mailové komunikace mezi žalobcem a společností Elberry ze strany žalovaného byla nejen myslitelným, ale také pravděpodobným odrazem reality. Těžiště dokazování je až v přestupkovém řízení, které v tuto chvíli není v konečné fázi; žalovaný tedy nemusel mít jistotu o tom, že žalobce ceny direktivně určoval a jejich nedodržování sankcionoval. Srovnání cen na srovnávači Heureka podporuje důvodné podezření žalovaného, byť nemůže sloužit jako přímý důkaz protisoutěžního jednání. Není podstatné to, že podobnost cen může být výsledkem cenového následování, nýbrž to, že může být také důsledkem protisoutěžního jednání, jemuž nasvědčuje také e-mailová komunikace.
34. Krajský soud proto uzavírá, že rozsah šetření na místě odpovídal důvodnému podezření, které žalovaný měl na základě zákonně opatřených podkladů.

IV. Shrnutí a náklady řízení

35. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s.
36. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 3. prosince 2024

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu